

“La culpa, el passat, no es poden oblidar fins que no t’hi enfrontes”

Jordi Cervera (Reus, 1959), periodista i escriptor, ha publicat a Cossetània la novel·la *El triangle blau*.

—El que veu el lector en llegir les primeres frases de la novel·la és la gran riquesa d’adjectius i la densitat de l’expressió. És una tendència que heu anat mantenint, o fins i tot accentuant, en la vostra trajectòria?

—Més o menys sempre ha estat present, en funció de les novel·les, però sempre m’ha agradat aquesta frase barroca, jugar amb les paraules, carregar la frase. Això em permet jugar amb la riquesa de la llengua. Ja sé que hi ha gent que això ho troba carregós.

—No és un estil gaire utilitzat. Sembla que la tendència és més aviat la contrària.

—Sí. Suposo que el tema és que hi ha unes normes no escrites de simplificar l’estil, de fer la frase curta. Però a mi m’agrada la frase barroca perquè t’enriqueix molt i et fa treballar, et fa buscar paraules al diccionari, jugar amb els mots... I t’ajuda a crear climes. A base de

repeticions, de sinònims, pots produir unes sensacions que la frase curta no permet. El lector que busco és un lector amb més ganes de llegir, no només interessat per la història, sinó per la complexitat de la lectura.

—Anem, però, a la història. L’art hi té el seu pes. Un dels protagonistes és artista. Parleu-ne.

—És un pintor que per atzar de la vida es fa molt famós i el que fa és repassar la seva vida i en concret la seva relació amb dues persones que han estat molt importants, una noia i un fotògraf que s’ha quedat on era, quan ell ha viatjat a fora, però arrossegant una culpa. Jugo amb dos factors, la imatge com a pintura i la imatge entesa com a fotografia. Tota la història gira al voltant d’un quadre que és el retrat de la noia, un quadre que, per cert, existeix; està reproduït a la solapa del llibre.

—Un quadre que us va emocionar?

—No, el quadre no existia, abans. Quan vaig tenir la idea de la història, llavors vaig encarregar-lo a un pintor amic, Josep Maria Rosselló.

—Per què el vàreu fer fer?

—Perquè m’agradava la idea que fos meu, no remetre a un

Jordi Cervera, periodista i escriptor, publica la novel·la *El triangle blau* a Cossetània Edicions.

quadre preexistent. Com que sabia quin era el seu estil, li vaig donar les coordenades i el va fer com l’havia imaginat.

—Necessitàveu veure el quadre, no imaginar-lo, només?

—No. El que passa és que em feia gràcia que existís i que el lector pogués veure’l, també.

—Què us ha interessat més, reflexionar sobre l’art i l’èxit artístic o sobre les relacions personals dels protagonistes?

—L’evolució de les relacions personals i reflectir el pes que pot tenir la culpa, el record, el passat, facis el que facis, et quedis o te’n vagis. Els dos protagonistes fan una evolució diferent però tots dos arrosseguen el pes del passat i, en concret, la mateixa culpa, sense saber-ho.

—El fet que un triomfi i l’altre no, és producte de l’atzar o de la diferència d’ambició o de formació entre ells?

—És una mica per atzar. Tampoc seria excessivament rellevant que un triomfi o no. El que m’interessava és el contrapunt entre un que és

a dalt i un altre que fa una vida normal.

—Per què heu volgut fer-los esclaus o víctimes del record? Quina idea hi ha al darrere?

—La idea de fons que la culpa i el passat no es poden oblidar fins que no t’hi enfrontes. No serveix de res intentar tapar-ho, posar-hi terra o temps enmig. Un dia o l’altre t’has d’enfrontar als teus fantasmes, vulguis o no.

—La contracoberta diu moltes coses del llibre. Diu que és neguit, enveja, creativitat, art, poesia, sexe, imatge, engany, bogeria, bellesa, descoberta, capacitat de no oblidar i de no perdonar, certesa de viure sempre aferrats a una idea, i més coses. Pensàveu en totes quan l’escrivíeu?

—No. Però quan l’escrius acabes posant-hi molta cosa. La vols escriure al màxim però moltes coses no te les plantejes com a fórmula. Deixes que la història vagi una mica sola, encara que sigui un perill perquè a mig llibre potser has de descartar moltes coses, però té l’al·licient de la sorpresa.

—Però us agrada que s’hi puguin detectar tants temes?

—Sí, això sí. Era de fet la pretensió.

Lluís Bonada